

HINGETUGI

Signe Kalberg artikkel

27.jaanuar 2009, Eesti Päevaleht

Patsient ootab õelt ka hingetuge

Tumedasilmne ja särtsakas Tea Romann (22) vastab täielikult õppejõud Tatjana Oolo kirjeldusele ideaalsest õe eriala üliõpilasest – silmad säravad ning olekust õhkub sooja tähelepanelikkust ja huvi oma eriala vastu. Kui Tea pajatab oma praktikast Itaalias eelmisel suvel, võiks tedagi temperamentseks itaallannaks pidada. Kuna Tea oli Itaaliat kolm aastat tagasi külastanud turistina, langeski valik just sellele riigile. Udine haiglas tegi ta läbi kolm praktikat: geriaatria, intensiivravi ja komplitseeritud õendusabi praktika ehk kiirabi vastuvõtu. „Ega Itaalia ja meie haiglatel suurt vahet pole. Mõned seadmed on neil uuemad, mõned vanemad. Voodeid tehakse Itaalias aga üles teisiti ning verd võetakse ka omamoodi, mida kasutan nüüd Eestis ka ise. Lisaks valitses fantastiline tööõhkkond, sest õdedest ja hooldajatest olid pooled mehed. Ka Eestis ootame meie erialale rohkem poisse.”

Küll aga on Itaalias patsiendid kohati rõõmsamad ja õnnelikumad. Tea meenutab intensiivravipraktikast koomast ärrganud patsienti, kes ei saanud rääkida, kuid naeratas õnnelikult. Kui Tea kunstigümnaasiumi lõpetas, oli tal tulevik teada – temast saab maalikunstnik. Ehk oleks nii läinudki, kui sõbranna poleks teda tervishoiu kõrgkooli eksamitele kaasa kutsunud. Tea otsustas proovida ning leidiski end ühel hetkel õeks õppimas. „See oli endalegi üllatus, sest olen kogu aeg vere-võtmist kartnud, kord isegi minestasin. Paraku on koolis nii head õpetajad, et sellest hirmust sain paari kuuga üle.”

Õendust õppiv Tea Romann pole kordagi kahetsenud kooli ega elukutse valikut

Neljanda kursuse tudengina teab Tea, et õe töö ei tähenda vaid patsiendi eest hoolitsemist ja tema toetamist. See tähendab pidevat õppimist, meeskonnatöö oskust. „Viimane on suhteliselt raske, sest kõik tahavad isiksused olla. Just esimene kursus näitab, et need, kes kaastudengitega kontakti ei leia ega näita üles huvi patsientidega tegelemise vastu, on väljalangemise ohus. Meid alustas umbes 140, alles on 100.” Gümnaasiumist tulnud noorele on Tea sõnul algus raske, sest paljudel pole õppimisharjumust ja aimu valitud eriala toredusest.

Tervishoiu kõrgkoolis aitab õppe-jõud küll tudengil koostada isikliku õppekava, kuid suur töö tuleb enese-arenguks siiski endal ära teha. Pärast kõrgkooli lõpetamist soovib Tea tegelda noorte nõustamise-õpetamisega ning näeb end samas koolis isegi õppejõuna. Samuti pole ta loobunud maalimisest. „Tahan olla õde-kunstnik, kes muudab palatid terviseeteemaliste piltidega rõõmsamaks,” ütleb Tea, kes pole kordagi kahetsenud kooli ja elukutse valikut.